

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

КАФЕДРА НОТАРІАЛЬНОГО ТА ВИКОНАВЧОГО ПРОЦЕСУ І АДВОКАТУРИ

**SCIENCIA VINCEMUS!
НАУКОЮ ПЕРЕМОЖЕМО!**

Друга міжнародна науково-практична конференція

**«НОТАРІАТ, АДВОКАТУРА, СУД,
ВИКОНАВЧЕ ПРОВАДЖЕННЯ:
АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ»,**

**присвячена п'ятиріччю створення кафедри
нотаріального та виконавчого процесу і адвокатури**

*За загальною редакцією доктора юридичних наук,
професора С.Я. Фурси*

Київ
2016

УДК 340.12(477)
ББК 67.3(4Укр)

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

д.ю.н., професор, заслужений юрист **Фурса С.Я.**
к.ю.н., асистент **Дерій О.О.**
аспірант **Нікітюк О.М.**

Упорядкування

д.ю.н., проф., заслужений юрист **Фурса С.Я.**, к.ю.н.,
асистент **Дерій О.О.**, аспірант **Нікітюк О.М.**, **Рудковська М.О.**

Н 34 **SCIENCIA VINCEMUS! Наукою переможемо:** матеріали 2-ї міжнародної науково-практичної конференції «Нотаріат, адвокатура, суд, виконавче провадження, актуальні проблеми», присвяченої 5-річчю створення кафедри нотаріального та виконавчого процесу і адвокатури Київського національного університету імені Тараса Шевченка / ред. кол.: С.Я Фурса, О.О. Дерій, О.М. Нікітюк; упорядкув. С.Я. Фурса, О.О. Дерій, О.М. Нікітюк, Рудковська М.О. – К.: ЦУЛ, 2016. – 370 с.

ISBN 978-617-673-442-0

У виданні висвітлюються історія створення та життєдіяльність кафедри нотаріального та виконавчого процесу і адвокатури Київського національного університету імені Тараса Шевченка, яка була створена наказом ректора № 112-32 від 23.02.2011 р. та тези наукових доповідей учасників конференцій.

Розраховано на науковців, практичних працівників, студентів та широке коло читачів.

Тези наукових доповідей подані в авторській редакції.

© Фурса С.Я., 2016
© ЦУЛ, 2016

МОЛОДИ НАУКОВЦІ:

Аліменко О.Ю. Прийоми, що застосовуються адвокатом у процесі консультування	207
Аскеров Дамед Мукафат огли. Міжнародні стандарти притягнення адвокатів до дисциплінарної відповідальності	209
Гриджук А.Д. Проблемні питання організації безоплатної правової допомоги в Україні та участі адвоката у її наданні	211
Гриджук М.Д. Правовий статус адвоката у Європейському Суді з прав людини	213
Денисенко Т.О. Проблемні питання визначення поняття, сутності і значення адвокатської етики	215
Іщенко А.В. До питання про дефініцію «правовий статус адвоката»	218
Кірічевська А.В. Питання щодо необхідності запровадження загальнообов'язкового страхування професійної відповідальності адвокатів.	220
Коберідзе М.К. Медіація як альтернативний спосіб вирішення спорів	222
Кодола Б.С. Особливості затримання адвокатів за новим Кримінально-процесуальним Кодексом	225
Криворучко І.В. Поняття правової позиції адвоката у кримінальному провадженні	228
Козяр О.І. Принципи адвокатури та адвокатської діяльності: проблеми розмежування	230
Лубяна К.А. Адвокатська монополія на представництво в судах: аргументи «за» та «проти»	233
Малець А.В. Професійна адвокатська діяльність на індивідуальному та колективному рівнях	235
Найдюк В.В. Принцип компетентності адвоката.	238
Новіцький В.В. Особливості гарантій адвокатської діяльності в межах кримінального провадження	240
Палайда Ю.О. Етичні норми взаємодії адвоката з клієнтом під час проведення консультативної роботи.	243
Пальонко А.В. Проблемні питання визначення процесуального статусу захисника в кримінальному процесі	246
Плакасова А.В. Консультативна діяльність адвоката: деонтологічний вимір	250
Ріпна М.А. Конституційна реформа: недоліки законодавчої техніки у частині, що стосується адвокатури	251
Рудковська М.О. Деякі аспекти діяльності адвоката на межі аналогії закону чи права при здійсненні представництва у цивільних справах	253
Савченко С.С. Дисциплінарна відповідальність адвоката за порушення правил професійної етики: проблемні питання та шляхи їх вирішення	255
Семененко О.О. Гарантії адвокатської діяльності в контексті прецедентного права Європейського Суду з прав людини	257
Слободюк Т.А. Надання безоплатної правової допомоги адвокатами: проблеми та перспективи	260
Фещук Т.С. Інститут професійних прав та обов'язків адвоката: деякі теоретичні аспекти	262
Шевелюк Л.С. До питання поняття міжнародних стандартів організації та діяльності адвокатури: теоретико-правовий аспект	265

СЕКЦІЯ: СУД

Аргунов В.В. Роль нотаріального акта в судовому доказуванні в свете реформи нотариата и гражданского судопроизводства.	268
Бичкова С.С. Процесуальний статус національного агентства з питань запобігання корупції (у контексті нової редакції ч. 2 ст. 35 ЦПК України)	271
Гетманцев М.О., Гетманцев О.В. Особливості застосування норм цивільного процесуального права в цивільному судочинстві України.	273
Деменчук М. Переваги зміни порядку подання заяви про перегляд судових рішень Верховним Судом України	276
Завгородня І.М. До питання щодо класифікації спорів, що виникають із спадкових правовідносин.	277
Ізарова І.О. Реформа загальноєвропейських процедур та її значення для подальшого розвитку цивільного процесу Європейського Союзу	279

Гетманцев Максим Олександрович,
кандидат юридичних наук науковий співробітник
НДІ приватного права і підприємництва
імені академіка Ф.Г. Бурчака НАПрН України

Гетманцев Олександр Валентинович,
кандидат юридичних наук, доцент кафедри
правосуддя Чернівецького національного університету
імені Юрія Федьковича

ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ НОРМ ЦИВІЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ПРАВА В ЦИВІЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ УКРАЇНИ

Аналіз питань, які пов'язані із застосуванням норм цивільного процесуального права у цивільному судочинстві є важливим, як з точки зору наукового їх дослідження, так і практичного значення. Саме в цій діяльності проявляється механізм здійснення правосуддя в цивільних справах, розвиток і динаміка цивільного процесу в цілому. Свого часу відомий процесуаліст Н. О. Чечіна стверджувала, що застосування норм цивільного процесуального права являє собою процес забезпечення правильності та швидкості судової діяльності, законності правосуддя як державно-владної функції [10, с. 14].

Дослідження даної проблеми було предметом пильної уваги з боку правознавців як теорії права так і процесуальних наук. Вказаній проблемі приділяли увагу такі науковці як: С. С. Алексєєв, С. С. Бичкова, М. А. Гурвіч, К. В. Гусаров, І. Я. Дюрягин, В. В. Комаров, К. І. Комісаров, А. І. Кудряшова, О. В. Підлубна, М. Ю. Розова, В. І. Тертишніков, С. Я. Фурса, Н. О. Чечіна, Р. В. Шагієва, М. К. Юков, В. В. Ярков та інші вчені.

Не меншає кількість наукових досліджень цієї теми і в наш час. Як правило, теоретичні джерела визначають застосування норм права як організаційно-правову діяльність компетентних державних органів, уповноважених на це громадських об'єднань або їх посадових осіб, результатом якої є встановлення піднормативних, формально обов'язкових індивідуальних правил поведінки персоніфікованих суб'єктів [13, с. 528]. У загальній теорії права правозастосування зазвичай розуміють як категорію, рівнозначну індивідуально-правовому регулюванню, що є однією з можливих функцій правозастосування [1, с. 321].

У переважній більшості праць з теорії права головний акцент у розумінні застосування норм права робиться на особливій ролі державних чи уповноважених нею органів з реалізації норм права. Зокрема, І. Я. Дюрягин розуміє застосування норм права як здійснювану в спеціально установлених державних формах державно-владну, організаційну діяльність компетентних органів держави й уповноважених осіб громадськості з прийняття індивідуально-конкретних правових приписів [4, с. 19]. Приєднуються до такого визначення і представники науки цивільного процесуального права, які трактують застосування як державно-владну діяльність компетентних органів, що полягає в спеціальних діях з реалізації юридичних норм у кожному конкретному випадку [6, с. 24]. У другій половині минулого століття типовим було визначення правозастосування як владної індивідуально-правової діяльності, спрямованої на вирішення юридичних справ [3, с. 101].

Іншим, не менш поширеним підходом до розуміння сутності та змісту застосування норм цивільного процесуального права, є визначення застосування як однієї з форм реалізації, що виражається в активній діяльності суду (судді), що має державно-владний характер, веде до виникнення, зміни та припинення цивільних процесуальних правовідносин, що вчиняється в процесуальних формах та об'єктивується в процесуальних актах. Застосування, стверджує К. І. Комісаров, не обмежується тільки організаційним моментом, підготовкою до реалізації – це і процес, і результат реалізації [5, с. 7]. Тому застосування права можна визначити як особливу стадію в його реалізації, як кваліфікований спосіб такої реалізації [9, с. 43].

Не погоджується з наведеними поглядами Ф. А. Григор'єв, який стверджує, що правозастосування не є реалізацією права, а являє собою юридичний засіб, за допомогою якого державний апарат лише організовує реалізацію права [2, с. 150]. Заперечує те, що застосування є головним способом реалізації норм права, і Ю. І. Мельніков, оскільки, процесуальні норми не вимагають до себе правозастосовного процесу, адже вони безпосередньо звернені до правозастосовуючих суб'єктів [6, с. 113].

Безумовно, застосування утворює своєрідний рівень реалізації норм цивільного процесуального права в регулятивних та охоронювальних правовідносинах, не підміняє їх, але сприяє успішному перебігу та завершенню.

Більше того, правозастосування норм цивільного процесуального права задіює до реалізації структурно-функціональні зв'язки цієї галузі права. Очевидним, на наш погляд, виступає дворівнева система цієї форми реалізації приписів цивільного процесуального права. Йдеться про одночасне залучення внутрішньої структури правової норми, що підлягає застосуванню, і структури галузі права в цілому. Ефективність правозастосування на будь-якому етапі реалізації цивільної процесуальної норми зумовлюється впливом цих двох факторів. Варто погодитися з О. В. Підлубною, яка вважає, що застосування норми цивільного процесуального права – це зовнішня форма реалізації норм цивільного процесуального права, що полягає у практичному втіленні її приписів у цивільні процесуальні правовідносини

шляхом здійснення судом своїх повноважень з метою справедливого, неупередженого та своєчасного розгляду і вирішення цивільних справ [8, с. 13].

Безумовним залишається вплив структурної побудови норми цивільного процесуального права на її застосування. Зокрема, ще М. К. Юков наголошував на існуванні двох форм правозастосування: оперативно-виконавчої, яка є основною і притаманна тим нормам цивільного процесуального права, які не мають у своїй структурі санкції, тому здійснюється реалізація вимог її диспозиції, і правоохоронної, властивої тричленним нормам цивільного процесуального права, яка похідна, додаткова до попередньої [12, с. 46, 54 – 55].

Але позиція М. К. Юкова має деякі недоліки. Насамперед, це впливає із безумовності розподілу цивільних процесуальних правовідносин на регулятивні і охоронні, правореалізація в яких відбувається, відповідно, без порушень вимог норми цивільного процесуального права або з порушеннями її змісту, що може виражатися в недотриманні, невиконанні, невикористанні тощо. Такий розподіл притаманний усім галузям права і здійснюється незалежно від кількісного складу структурних елементів норми права відповідної галузі. Необхідність у правозастосуванні викликається фактом повного або часткового недотримання обов'язків чи помилковим розумінням учасниками цивільного процесу характеру та міри своїх прав і обов'язків. У такого роду умовах правозастосовний процес слугує цілям упорядкування, урегулювання правовідносин, а не виникнення, зміни чи їх припинення.

Більше того, як уже відзначалося, логічна структура норми цивільного процесуального права, незалежно від форми зовнішнього виразу, завжди складається з трьох елементів. Як правильно відзначає Р. В. Шагієва, в реалізації процесуально-правових норм завжди має місце застосування санкцій [11, с. 83 – 84]. Справді, порушення положень ЦПК України, що текстуально складаються лише з гіпотези і диспозиції, все одно призводить до застосування санкції цієї норми, незважаючи на те, в якому розділі цивільного процесуального закону остання розміщена. Якщо ж норма цивільного процесуального права реалізується без порушень, то її санкція не залучається до правореалізації також незалежно від свого закріплення в тексті цивільного процесуального законодавства.

Отже, на наш погляд, вплив внутрішньої структури норми цивільного процесуального права на її застосування залежить не від кількості структурних елементів цієї норми та їх законодавчого закріплення, як стверджує М. К. Юков, а від того, чи виконуються її приписи добровільно (регулятивні правовідносини), чи коли адресата норми цивільного процесуального права зобов'язують виконати вимоги процесуальної норми (охоронні правовідносини). Загалом, вплив внутрішньої структури норми цивільного процесуального права на процедуру її застосування виражається в тому, що при здійсненні правосуддя в цивільних справах реалізується або лише гіпотеза і диспозиція цієї норми (регулятивне правозастосування), або всі три структурні елементи цивільної процесуальної норми (правоохоронне застосування).

При цьому в ході реалізації, наприклад диспозицій цивільних процесуальних норм, зазвичай, втрачаються вимоги численних статей законодавства, що регламентують порядок оформлення тих чи інших процесуальних дій. Тобто застосування тієї чи іншої норми цивільного процесуального права приводить у рух і інші норми, спрацьовують функціональні зв'язки цілої галузі права. Іншими словами, застосування однієї норми цивільного процесуального права послідовно запроваджує в життя решту норм цієї галузі, з якими вона перебуває у функціональних зв'язках, а діяльність суду із застосування процесуальних норм є, справді, основною рушійною силою цивільного процесу. Тому одне з основних завдань правозастосовного органу в процесі реалізації норм цивільного процесуального права полягає у виділенні цих зв'язків з метою правильної орієнтації в конкретній ситуації та передбаченні неминучих наслідків її діяльності.

Застосування права являє собою поєднання норм матеріального і процесуального права, демонструє їх єдність у регулюванні суспільних відносин. Отже, правозастосовна діяльність – це реалізація двох різних за своєю природою норм: норм матеріального права, що реалізуються в формі застосування, і норм процесуального права, що реалізуються шляхом дотримання, виконання і використання. Головна особливість застосування норм цивільного процесуального права полягає в тому, що їх реалізація здійснюється судом паралельно з застосуванням норм матеріального права [14, с. 55]. Процесуальні норми застосовуються разом з матеріально-правовими, що регулюють відносини, з приводу яких виник спір, і у зв'язку зі здійсненням судової форми захисту цивільних прав. Проте застосування норм процесуального права не ототожнюється повністю із застосуванням матеріально-правових приписів, оскільки має чимало особливостей. Цілям застосування норм матеріального права підпорядкований весь цивільний процес в конкретній справі, а для розгляду питань процесуального характеру самостійного процесу не вимагається. Відповідно, якщо процес судової правоохоронної діяльності обумовлюється предметом захисту матеріально-правових відносин, які входять до сфери охоронюваних законом інтересів, то тому тільки від матеріально-правового відношення залежить, як буде здійснюватися процес правозастосовної діяльності в цивільних процесуальних правовідносинах.

Отже, застосування норм цивільного процесуального права призводить до виникнення, зміни чи припинення процесуальних правовідносин у ході реалізації норм матеріального права, здійснюється в процесуальних формах, об'єктивується в процесуальних актах.

Інші особливості застосування норм цивільного процесуального права полягають у тому, що при порушенні норм матеріального права судові рішення не може бути залишеним у незмінному вигляді

і завжди підлягає або зміні, або скасуванню, або скасуванню з ухваленням нового. Порухення норм цивільного процесуального права призводить до того, що ухвалене судове рішення з такими недоліками в ряді випадків може бути залишеним у силі з постановленням вищестоящим судом окремої ухвали у справі. Проте бувають і винятки з цього правила. Цивільне процесуальне законодавство зазначає порушення або неправильне застосування закону, але не вказує на співвідношення цих понять стосовно судової діяльності. Між тим, порушення норми матеріального права з боку суду, за його словами, не потрібно протиставляти неправильному застосуванню закону, оскільки порушення норм матеріального права судом при вирішенні справи завжди відображається в її неправильному застосуванні і, навпаки, неправильне застосування закону судом свідчить і про порушення цього закону. У зв'язку з цим порушення норм матеріального права як підстава до скасування судового рішення виражається в неправильному застосуванні судом норм права.

Застосування норм будь-якої галузі права за конкретними фактичними обставинами не здійснюється автоматично. Ця діяльність являє собою важкий і складний процес, вимагає певного процесу мислення, правильного розуміння намірів законодавця, що виражена в тому чи іншому нормативному акті. Це твердження має відношення не тільки до матеріального права, але зберігає силу і на стадії застосування процесуальних норм.

На наш погляд, загальнозживаний перелік стадій застосування норм цивільного процесуального права не можна вважати остаточним і завершеним, оскільки кінцевим результатом будь-якої форми реалізації цивільної процесуальної норми є повне виконання всіх приписів правозастосовного акту. Суд, ухвалив відповідне рішення чи ухвалу, досить часто продовжує брати активну участь у процесі виконання їх змісту. Зокрема, ч. 1 ст. 211 ЦПК України часто продовжує брати активну участь у процесі надання окремої ухвали відповідні органи чи особи зобов'язані повідомити суд про вжиті ними заходи. Окрім цього, питання, пов'язані зі зверненням судового рішення до виконання, вирішує також суд (ст. 368 ЦПК України). Більше того, розділ 8 ЦПК України безпосередньо присвячений судовому контролю за виконанням судових рішень.

Ухваленням відповідного акта застосування норм цивільного процесуального права, судові повноваження з правозастосування не закінчуються. Суд не усувається від подальшого контролю за виконанням цих актів, і саме це, на наш погляд, потрібно вважати останньою стадією застосування норми цивільного процесуального права.

Запропонована теза лише підкреслює комплексність правозастосовчої діяльності, в якій основним суб'єктом застосування цивільних процесуальних норм є суд.

Висновки. Застосування норми цивільного процесуального права – це зовнішня форма реалізації норм цивільного процесуального права, що полягає у практичному втіленні її приписів у цивільні процесуальні правовідносини шляхом здійснення судом своїх повноважень з метою справедливого, неупередженого та своєчасного розгляду і вирішення цивільних справ. Застосування норм цивільного процесуального права призводить до виникнення, зміни чи припинення процесуальних правовідносин у ході реалізації норм матеріального права, здійснюється в процесуальних формах, об'єктивується в процесуальних актах. Пропонується наступний перелік стадій застосування норм цивільного процесуального права: 1) Установлення фактичних обставин справи, 2) Вибір і аналіз норм цивільного процесуального права, 3) Ухвалення акта застосування відповідної норми права, 4) Контроль за виконанням приписів правозастосовного акта.

Список використаних джерел:

1. Алексеев С. С. Общая теория права: Курс лекций в 2-х т. [Текст] / С. С. Алексеев. – Т.1. – М: Юрид. лит., 1982. – 360 с.
2. Григорьев Ф. А. Акты применения норм советского права как разновидность юридических актов социалистического государства [Текст] / Ф. А. Григорьев // Вопросы теории государства и права. – Вып. 2. – Саратов, 1971. – С. 140-165.
3. Гурвич М. А. Судебное решение. Теоретические проблемы [Текст] / М. А. Гурвич. – М., 1967. – 176 с.
4. Дюрятин И. Я. Применение норм советского права. Теоретические вопросы [Текст] / И. Я. Дюрятин. – Свердловск: Среднеуральское книжное изд-во, 1973. – 248 с.
5. Комиссаров К. И. Применение норм гражданского процессуального права [Текст] / К. И. Комиссаров // Проблемы применения норм гражданского процессуального права. – Свердловск: СЮИ, 1976. – С. 5-22.
6. Мельников А. А., Кудряшова А. И. Понятие применения норм гражданского процессуального права [Текст] / А. А. Мельников // Проблемы применения норм гражданского процессуального права. – Свердловск: СЮИ, 1976. – С. 23-29.
7. Мельников Ю. И. Природа и содержание норм процессуального права в социалистическом обществе [Текст] / Ю. И. Мельников. – Ярославль, 1976. – 211 с.
8. Підлубна О. В. Норма цивільного процесуального права: поняття, межі дії та реалізація в цивільному судочинстві: Автореф. дис. ... к. ю. н. [Текст] / О. В. Підлубна. – Київ, 2007. – С. 24.
9. Розова М. Ю. Применение норм материального и процессуального права при осуществлении судебной защиты [Текст] / М. Ю. Розова // Проблемы применения норм гражданского процессуального права. – Свердловск: Уральский рабочий, 1986. – С. 42-46.
10. Чечина Н. А. Нормы гражданского процессуального права и их применение [Текст] / Н. А. Чечина. – Автореф. дисс. ... докт. юрид. наук. – Л., 1965. С. 4.
11. Шагиева Р. В. Процессуально-правовые нормы и их реализация в социалистическом обществе [Текст] / Р. В. Шагиева. – Казань: Изд-во Казан. Ун-та, 1986. – 103 с.

12. Юков М. К. Гражданское процессуальное право: структура и применение [Текст] / М. К. Юков // Проблемы применения норм гражданского процессуального права: Научные труды. – Свердловск: СЮИ, 1976. – Вып. 48. – С. 46.
13. Юридична енциклопедія: В 6 т. [Текст] / Редкол.: Ю. С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. – К.: Юридична енциклопедія, 1998. – Т. 2. – 744 с.
14. Ярков В. В. Юридические факты в механизме реализации норм гражданского процессуального права [Текст] / В. В. Ярков. – Екатеринбург: СЮИ, 1992. – 523 с.

Деменчук Марина,
аспірант кафедри організації судових та правоохоронних органів Національного університету «Одеська юридична академія»

ПЕРЕВАГИ ЗМІНИ ПОРЯДКУ ПОДАВАННЯ ЗАЯВИ ПРО ПЕРЕГЛЯД СУДОВИХ РІШЕНЬ ВЕРХОВНИМ СУДОМ УКРАЇНИ

Реформування судоустрою є одним із елементів на шляху становлення України як правової демократичної держави, яка відповідає європейським стандартам. З метою наближення до цього була прийнята низка нормативно-правових актів: Закон України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні» від 08.04.2014р., Указ Президента України від 20.05.2015р «Про Стратегію реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015-2020 роки», а також розглянуті проекти законів про внесення змін до Конструкції України. На нашу думку, варто звернути увагу на Закон України «Про забезпечення права на справедливий суд» від 25.04.2015р., яким викладено у новій редакції Закон України «Про судоустрій і статус судів» від 07.07.2010р. та внесено зміни до процесуальних кодексів України.

Зупинимося на одній із змін, яка передбачена Законом України «Про забезпечення права на справедливий суд», а саме на порядку надходження заяви про перегляд судових рішень Верховним Судом України. Тепер Цивільний процесуальний Кодекс України від 18.03.2014р. у ст. 358. «Порядок подання заяви про перегляд судових рішень» закріплює, що заява про перегляд судових рішень подається безпосередньо до Верховного Суду України. Отже, сторони та інші особи, які брали участь у справі, подають заяву про перегляд судового рішення яка реєструється у день її надходження та не пізніше наступного дня передається судді-доповідачу, визначеному автоматизованою системою документообігу суду. Суддя-доповідач протягом трьох днів здійснює перевірку відповідності заяви вимогам Цивільного процесуального кодексу України. У разі встановлення, що заяву подано без додержання вимог, заявник письмово повідомляється про недоліки заяви та строк, протягом якого він зобов'язаний їх усунути. Якщо заявник усунув недоліки заяви в установленний строк, вона вважається поданою у день її першого подання до Верховного Суду України.

Питання щодо допуску справи до провадження вирішується суддею-доповідачем. У разі якщо суддя-доповідач дійде висновку, що подана заява є обґрунтованою, він відкриває провадження. У разі якщо суддя-доповідач дійде висновку, що подана заява є необґрунтованою, вирішення питання про допуск справи до провадження здійснюється колегією з трьох суддів у складі судді-доповідача та двох суддів, визначених автоматизованою системою документообігу суду додатково. Провадження відкривається, якщо хоча б один суддя із складу колегії дійшов висновку про необхідність його відкриття [1, ст. 353, 354, 359, 360].

Отже, якщо раніше питання щодо прийняття скарги та розгляду справи Верховним Судом України вирішували три окремі суди: Вищий спеціалізований суд з розгляду кримінальних та цивільних справ, Вищий спеціалізований суд з розгляду господарських справ та Вищий спеціалізований суд з розгляду адміністративних справ, то тепер це питання вирішує виключно Верховний Суд України. Проаналізувавши положення статей Цивільного процесуального Кодексу України, можна дійти до висновку щодо значного збільшення навантаження на Верховний Суд України, яке може негативно вплинути на швидкість розгляду справ.

Також, у якості негативного моменту, наголошують на наступній проблемі: повноваження Верховного Суду України вирішувати питання допуску фактично призводить до виникнення «другої касаційної інстанції», що свого часу було однією з підстав для позбавлення цього вказаного повноваження [4].

Але незважаючи на спірні аспекти вказані зміни мають наступні переваження:

– спрощено процедуру звернення до Верховного Суду України, що сприятиме прозорості та довірі до судової влади, адже усувається можливість прийняття Вищим спеціалізованим судом з розгляду цивільних та кримінальних справ неправомірного рішення щодо недопуску справи до Верховного Суду України у власних інтересах або на користь сторонніх осіб. У сучасних умовах переазавантаження судової влади та люстрації суддів, приділення уваги аспекту, який підвищує авторитет судової влади серед населення України, є вкрай важливим у зв'язку з тим, що рівень довіри до судової системи та правоохоронних органів загалом є вкрай низьким в Україні порівняно із країнами Європи;

– самостійне вирішення Верховним Судом України питання про прийняття скарги надало йому можливість для повної реалізації своїх повноважень щодо забезпечення єдності судової практики, яка, безперечно, є показником якості та злагодженості роботи судової системи в Україні.